

Čong Judžong

SEDM
LET
TEMNOTY

Host

Vesnice Serjong

město S.

Serjongská nížina

přeložila Petra Ben-Ari

Čong Judžong

**SEDM
/ LET
TEMNOTY**

Brno 2022

Seven Years of Darkness

Copyright © 2011 by You-jeong Jeong

All rights reserved

Cover design by Sean Garrehy — LBBG

Cover pictures by Imazins via Getty Images

and by Arcangel Images

Illustration © Hyoin Min

Translation © Petra Ben-Ari, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

This book is published with the support of the Literature

Translation Institute of Korea (LTI Korea)

ISBN 978-80-275-1198-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1199-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1200-3 (MobiPocket)

Prolog

Poslal jsem vlastního otce na smrt.

Vedle táty jsem naposledy stál 12. září roku 2004 nad ránem. Tehdy jsem ještě nic netušil. Nevěděl jsem o otcově zadržení, o matčině smrti, nevěděl jsem nic o tom, co se během noci stalo. Cítil jsem jen mlhavou, a zároveň drtivou nejistotu. Když mě pan An vzal za ruku a vyvedl z chlíva serjongského statku, kde jsem se dvě hodiny schovával, došlo mi, že se něco šeredně pokazilo.

Příjezdovou cestu ke statku zatarasila dvě policejní auta. Rotující červená a modrá světla majáku se zakusovala do okolních olší. Dráhu jejich paprsků protínal noční hmyz. Nebe bylo ještě temné, mlha hustá a já jsem se ve vlhkém vzduchu před rozbřeskem začal třást. Pan An mi do ruky vtiskl telefon a zašeptal, abych na něj dával pozor. Policejní úředník nás posadil do auta.

Za okénkem se míhaly zneklidňující výjevy. Zřícený most, silnice zaplavená vodou, rozvrácená stavení, neuspořádaně sročená auta hasičů, policistů i záchranářů, helikoptéra kroužící ve tmě. Vesnice, která ležela v nížině Serjongské přehrady, místo, kde naše rodina poslední

dva týdny pobývala, se změnila v dějiště zkrávy. Co se to jenom stalo? Nedokázal jsem se zeptat. Nedokázal jsem se na pana Ana ani podívat. Měl jsem strach, že se dozvím něco strašlivého.

Auto zastavilo před policejní stanicí ve městě začínajícím na S. Policista pana Ana odvedl kamsi na konec chodby. Mě vzal jiný policista opačným směrem. V malé místnosti čekali dva vyšetřovatelé.

„Pověz nám jen to, co jsi zažil,“ řekl ten v modré košili. „Ne to, co ses doslechl nebo si domyslel. Rozumíme si?“

Rozuměl jsem. Pochopil jsem taky, že se nesmím rozbrečet. Nesmím dostat strach. Musím jim v klidu odvykládat, co se včera v noci stalo. Abychom se já a pan An dostali na svobodu, abych se mohl zase setkat s tátou, abych se ujistil, že je maminka v pořádku. Naznal jsem, že nemám jinou možnost. Poslouchali a nehnuli ani brvou.

„Takže si to shrneme. K přehradě tě neodvezl táta, ale zaměstnanec ostrahy,“ pronesla modrá košile. Přisvědčil jsem.

„A dokud tě tam pan An nevyzvedl, hrál sis na schovávanou s děvčetem, co bylo už dva týdny po smrti.“

„Nebyla to schovávaná. Hráli jsme cukr, káva, limonáda.“

Oba vyšetřovatelé se na mě dívali se sevřenými rty. Mluvili očima. Nevěříme tvým báchorkám.

O něco později mě modrá košile doprovodila k východu ze služebny. Na parkovišti čekal strýček z tátovy strany. Trasu od dveří k parkovišti obsadili dychtiví novináři. Modrá košile mě chytila za předloktí a vedla jejich středem. Na každém kroku mě oslepovaly blesky fotoaparátů. Ozýval se řev. Zvedni hlavu! Sem se podívej! Viděl ses s tátou? Kde jsi byl?

Přepadla mě závrať. V ohryzku mi zuřivě tepalo, udělalo se mi zle. Krok modré košile se zrychloval.

V jednu chvíli jsem zaslechl, jako by na mě volal pan An. Vytrhl jsem se ze sevření modré košile a snažil se v záplavě obličejů najít ten jeho, a v tom okamžiku všechny fotoaparáty najednou explodovaly v ohromném záblesku. Stal jsem se opuštěným ostrovem v oceánu světla.

Strýček mi otevřel zadní dveře auta. Schoulil jsem se v koutku sedačky a zapnul obrazovku telefonu pana Ana. Zadíval jsem se na fotku, uloženou na pozadí. Cesta mizící v mlze, rozsvícené lampy, vysoký chlapík a malý kluk, kráčejíci podél živého plotu z tújí. Chlapík nese klukovi školní brašnu a kluk má ruku vsunutou do zadní kapsy chlapíkových džínů. Táta a já. Ráno deset dní zpátky, kdy nás pan An spolu vyfotil.

Znovu jsem telefon sklapnul a sevřel ho v dlani. Sklonil jsem se a přitiskl čelo na kolena. Ze všech sil jsem se držel, abych nebrečel.

Událost předešlé noci vešla ve známost jako „tragédie na Serjongské přehradě“. Tátovi přezdívali „šílený zabiják“, o mně mluvili jako o „jeho synovi“. Bylo mi jedenáct let.

K majáku

1

Před lékárnou se přiřítila černá dodávka. Z místa řidiče seskočil chlápek se slunečními brýlemi Ray-Ban a vešel do lékárny. Zrovna jsem se chystal sníst instantní nudle *ramjon*. Byly tři hodiny a já si připravil pozdní oběd. Když jsem před chvílí skončil s úklidem, přepadl mě hlad. Ale teď jsem zkrátka nemohl jen tak zůstat sedět.

„Potřebuju se na něco zeptat,“ oznámil chlápek s *ray-bany*, když si je sundal. Jeho zrak se na okamžik zarazil u mých krátce střižených vlasů, jako by zaváhal, zda si mě správně otipoval jako pouhého studentíka na brigádě. Zasadil jsem jídelní hůlky do ucha rendlíku. Ptej se. Fofrem.

„Kterým směrem se jede do vesnice Tungde? Není tu žádný ukazatel.“

Rukou se svými *ray-bany* opsal kruh směrem ke křižovatce před lékárnou. Oči mi zaletěly k autu. Mohutné, hranaté a silné. Možná velký chevrolet. Takzvaný ševrák.

„Tungde ti nic neříká?“

Jenomže já nebyl žádný studentík. V lékárně jsem pracoval jako řádný prodavač, co se na každé lékárníkově

zavolání uctivě hlásil. Nezvaný host mi svými způsoby, které ladily k jeho ševráku, ale nervy nepocuchal. Ani tykáním se mě zvláště nedotkl. Jen se mě zmocnila obyčejná zvědavost — lékárník navíc zrovna nebyl v dohledu — a tak jsem mu taky položil otázku.

„Nemáte navigaci?“

„Asi bych se neptal, kdyby mi navigace ukázala trasu!“

Z jeho výrazu jsem vyrozuměl, že právě spolkl dovětek „ty kreténe“. I já si kreténa odpustil.

„A proč se na něco, co nezná ani navigace, ptáte zrovna v lékárně?“

Ševrák prosvištěl křižovatku rovně. Já se pustil do *ramjonu*. Až když byl rendlík prázdný, vybavilo se mi, pod jakým jménem je Tungde uvedené v navigaci. *Sin-song*. A taky jsem si vzpomněl, že z křižovatky před lékárnou se tam musí odbočit doleva. Já totiž v Tungde bydlel.

Na mapách není Tungde zaznamenané. V očích kartografů je jeho existence nejspíš natolik bezvýznamná, že se ani nenamáhají označit ho pravým jménem. Pan An, se kterým sdílím pokoj, o něm mluví jako o „slepém střevu poloostrova Hwawon“. Můj šéf, lékárník a majitel lékárny U Léčivého lilku, zase říká, že Tungde je hrdým zapadákovem, kde nestaví ani ten nejpomalejší courák. A podle slov předsedy místního mládežnického klubu je Tungde výspou obydleného světa, odkud musíte ujít ubíjející štreku směrem do civilizace i tehdy, když si potřebujete jen koupit pantofle. Všichni mají svým způsobem pravdu. Aby se vám vísku usazenou na vysokém útesu podařilo spatřit, musíte ujet alespoň třicet li po opuštěné silnici lemující pobřeží. Výčnělek útesu, vybíhající nad moře jako zoban dravce, zakončuje starý

maják, korejsky *tungde*, a podle něj se vesnice jmenuje. V moři pod vesnicí jsou rozesté malé a větší kamenné ostrůvky a na pevnině za ní se tyčí vysoké skály.

Jednou jsme si s panem Anem udělali výlet na vrchol přilehlých skal. Z druhé strany se nám otevřel výhled na široou pláň. Plocha rozlehlá jako mořská hladina, bez jediného stromu nebo keře. Stát prý pozemky vykoupil se záměrem postavit turistický komplex, ale z plánů sešlo. Kdysi se tam na polích pěstoval čirok. Na druhé straně stála další vesnice, která ovšem mezitím zmizela. Potomci tamních obyvatel byli první, kdo začali Tungde říkat Sinsong, *Nová ves*.

Tungde ovšem také hrozilo vymření. Počet obyvatel, včetně dvou černých duší, tedy mě a pana Ana, kterým ostatní neřekli jinak než „chlapci“, činil pouhých dvanact osob. Průměrný věk obyvatel: 69 let, způsob obživy: pěstování sladkých brambor. Přestože vesnici omývalo moře, ryby nikdo nechytal. Musíte si přece něco nachytat, když tu máme moře, nutili nás, „chlapce“, starousedlíci, když neměli z čeho vařit polévku nebo co zakousnout ke skleničce pálenky. Podle zápisu v matrice se poslední dítě v Tungde narodilo před jednašedesáti roky. Byl to zmíněný předseda místního mládežnického klubu, zároveň majitel jediného motorového člunu v Tungde a také provozovatel malého penzionu, kde jsme s ním já a pan An bydleli. Hosty do penzionu sháněl doptáváním přes známé a lákal je na potápění. Podmořské útesy Skalnatého ostrova pod vesnicí vábily návštěvníky z celé země. I já a pan An jsme se nechali přivábit a nakonec se tu usadili. Vábení nejspíš neodolala ani posádka ševráku. Byl bych radší, kdyby odolala. Ale bohužel to nebylo moc pravděpodobné.

V sedm hodin se vrátil lékárník a otevřel sejf. Tím mi dával znamení, že můžu jít domů. Aniž by si všiml, šoupl jsem si do batohu jedno balení povzbuzujícího tonika a náplast proti bolesti. Abych ospravedlnil prohrěšek, jakého jsem se — navíc v posvátném čase vánočním — dopustil, musím doplnit, co mu předcházelo.

Přestože je panu Anovi sotva čtyřicet, vlasy na temeni mu už začaly řídnout. V obočí mu sem tam vyrazí bílý chlup. Jeho výkony v našem soukromém závodě na Skalnatém ostrově jsou den ode dne zoufalejší. Náš závod je taková varianta triatlonu s velmi jednoduchými pravidly.

Nejdřív se člunem předsedy mládežnického klubu, našeho domácího, dopravíme na západní cíp Skalnatého ostrova, kde se závod odehrává. Jakmile ukotvíme člun, začne první kolo, během kterého jednou obeplaveme celý ostrov. Ve druhém kole se ponoříme pod hladinu, potápíme se podél vodících řetězů kolem podmořského útesu a každý plníme svůj drátěný koš sumkami, mušlemi a sumýši. A konečně třetí kolo spočívá v basketbalovém zápasu pro dva, kdy zvítězí ten, kdo dřív do koše zavěšeného na kmenu borovice vsítí pět míčů.

Skóre pana Ana za poslední dobu bylo devět prohraných závodů z deseti. Když se minulý týden pokusil zasměčovat, skřípl si sval na zátylku. Pak jen mezi zuby procedil, že za to může ten „hanebnej parchant“, co mu schválně rukou bránil ve výskoku, a díval se přitom na mě.

„Pro dnešek končím, na shledanou, šéfe!“ zavolal jsem mezi dveřmi a před lékárnou naskočil na kolo. Jen co jsem opustil křižovatku, zvedl jsem se a šlapal do pedálů vestoje. Po silnici vinoucí se skalami nad pobřežím jsem se řítit maximální rychlostí. Měsíc nesvítíl, přesto nebyla tma. Z nebe zářily tisíce hvězd. V jejich odles-

cích se třpytila snově hedvábná mořská hladina. Vlny se rozstříkávaly o útes, stříbřitá silueta racka neslyšně plachtila tmou, mlžná pára stoupala mezi výčnělky skal. Kamenné ostrůvky vrhaly smolně černé stíny. Rád bych teď použil nějakou básnickou figuru o něžném mořském vánku, jenomže... Do obličeje mi šlehal vichr jako dvoj-
břítá sekera. Když jsem dorazil domů, připadalo mi, že ze mě zbylo jen torzo.

Pod domovní zdí stála vedle sebe v řadě dvě auta, fialový pick-up Kia Bongo pana Ana a černá dodávka — ševrák. Postavil jsem kolo mezi pick-up a ševráka. Hlas pana Ana byl slyšet až na ulici. Používal intonaci, jako by četl z učebnice spisovné korejštiny, což dělal jen tehdy, když říkal něco nepřijemného.

„Vody Skalnatého ostrova jsou zrádné a nevyzpytatelné, objevují se zde spodní proudy, topografie mořského dna je nepřehledná jako bludiště, brzy bude noc, navíc v době skočného přílivu, a vy už máte dost upito...“

„Poslyšte, pane,“ skočil mu někdo do řeči, „přetrhli jsme vám šlofíka a vytáhli vás v nátělníku z postele, tak nás tu teď chcete mentorovat?“

Pan An rázně utál intonační cvičení ve spisovné korejštině.

„Ožralí nemáte co lézt na moře, ale leda do peřin!“

Strčil jsem do vrat a vešel dovnitř. Uprostřed dvora stála dvě družstva. Posádka ševráku, obtěžkaná potápěčským vybavením, a proti nim pan An v pantoflích a tílku s doprovodem pana domácího. Počet hráčů čtyři ku dvěma. Pan An mžoural zpola otevřenými, napuchlými víčky. Zrovna ho vzbudili, napadlo mě. Pan domácí, který si ho asi přivolal na pomoc, přihrbeně postával za jeho zády.

„Mně teda připadá, že do peřin by měl zahučet spíš ten, kdo tu v nátělníku klepe kosu!“

Vedoucí hráč týmu soupeřícího s panem Anem byl chlapík s ray-bany.

„Mladej, copak už jsi někdy zkoušel noční drift?“

Ray-Ban se rozchechtal. Smál se asi tak, jako kdyby Ronaldo dostal otázku, jestli umí hlavičkovat. Jeho tři kumpáni stojící kolem něj se řehtali taky. Pan An překřížil ruce na prsou a na okamžik se zadíval do země.

„Kdo nemá kapku soudnosti, koleduje si o malér.“

„Kdo všude strká frňák, brzy přes něj dostane!“

Ray-Ban si palcem přetřel špičku nosu. Kumpáni se znovu rozesmáli. Jeden z nich se dokonce zadnicí svezl na zem a plácl sebou na dvorek. Oni snad nejsou ožralí, ale zdrogovaný, pomyslel jsem si. Pan An civěl na Ray-Bana a kousal se do rtu. V duchu asi mlátil cifry do kalkulačky. Když tomuhle hejskovi jednu natáhnou, kolik jich schytám zpátky? Podle mých propočtů už jen pouhá aritmetika čtyř ku dvěma posouvala protivníky k vítěznému výsledku.

„Co to slyším za silná slova, omladino?“ vmísil se do hovoru pan domácí, který si jakožto někdejší milovník literatury pana Ana velmi vážil a zásadně ho tituloval „pan spisovatel“.

„Tady pan spisovatel se s váma nevybavuje proto, že by neměl co na práci. Chce jenom zabránit neštěstí. U nás ve vsi je to ten nejpovolanější expert na potápění. Když on řekne ne, pak je zbytečný se tomu vzpírat. Až se zejtra rozední, půjčím vám člun třeba desetkrát nebo dvacetkrát, ale dneska už to nechme...“

Ray-Ban si zvučně odplivl na dvorek. Vzápětí zaklel. Kurva práce! Znělo to jako bojový pokřik.

„Asi si sedíte na uších. Ve smlouvě jsme my jakožto nájemce,“ ukazováček Ray-Bana se vytrčil směrem k rudnoucí tváři pana domácího, „a vy jakožto pronajímatel. My zaplatili, vy navalte člun. Je to jasný?“

Patou jsem kopl do vrat za sebou a ta se zabouchla. Jestli chci pana Ana eskortovat do našeho pokoje, musím jim nabourat herní taktiku. Pana domácího ovšem zároveň zachránit nezvládnou.

„Ale ale, už jsi doma, chlapče?“ ohlédl se na mě pan domácí jako první. Vzápětí se otočil pan An. Nato se ke mně obrátily zkoumavé pohledy posádky ševráku.

„No ne, sledujete to? Kohopak to vidím? Není to náš kámoš z lékárny?“ poznal mě okamžitě Ray-Ban. Já se mezitím dal do řeči s panem Anem.

„Tak se nám pochlub,“ postavil se Ray-Ban mezi nás, „jak jsi trefil domů, farmaceute? Neříkal jsi, že Tungde neznáš?“

I kdyby, stačí přece, že si pamatuju cestu do svý cimry. S panem Anem jsme obývali první pokoj tradičního domku postaveného do písmene L. Z velkého okna do ulice se dalo přehlédnout celé Tungde i mořská hladina pod ním. Zamířil jsem tam.

„Tvůj šéf asi nic netuší, vid’? Že zaměstnává retarda, co ani neví, kde bydlí. A vůbec, co jste vy dva zač, strejda v tílku, kterej si nechá říkat pan spisovatel a expert na potápění, a retard z lékárny? Jako příbuzný nevypadáte. Jste snad párek fanoušků teplých krajin?“ zavtipkoval Ray-Ban a celá banda se rozhýkala. Vykročil jsem, jako bych nic neslyšel. Strategii jsem jim rozbil, neměl jsem ambice rozbít i chlapíkovu nevymáchanou tlamu.

„Rozhodněte se podle sebe, pane domácí. Nemám, co bych k tomu dodal,“ uzavřel pan An.

Já i on jsme zmizeli v domě. Než jsme stihli zavřít dveře, jejich škvírou se za námi nahrnulo hulákání. Následně se rozlehl křik pana domácího a pak rámus startujícího motoru. Pomyslel jsem si, že určitě vyrazejí na moře. Ale nebylo to tak. Alespoň prozatím.

Venku se rozléhaly podivné skřeky, něco mezi řevem Tarzana a řehotem posádky ševráku. *Hurarara...* Do jejich rytmu se zažíhaly světlomety auta. Z repráků duněly *Rolničky* v podání notoricky známého korejského komika.

„Šláva už je šních, jedem na šaních, kluci kšičí, zvonek kší...“

Zatáhl jsem závěsy. Tím jsem vstřelil gól do vlastní brány. Nechal jsem protivníka, ať si vychutná pocit převahy z domnělého bodu pro svůj tým. Stroboskop světel a křiku přešel v neurvalé bouchání do okenních tabulek. Rámy i skla se třásly, do melodie šišlavé komikovy kole-dy se mísil sbor ševráku.

Pan An se usadil k psacímu stolu. Já si sundal ponožky. O pět minut později posádka ševráku odkřepčila od okna.

„Jsou normální?“ podivil jsem se. Hlas jsem měl chraplavý, jako bych se zrovna probudil.

Pan An mi odpověděl podobně zastřeným hlasem:

„Jo, jsou to normální pošuci.“

„Proč je sem pan domácí vůbec pouštěl?“

„Nemá přece podmínky, aby si hosty vybíral. Sežene sotva jeden kšeft do měsíce.“

„Ale proč do toho zatahuje vás?“

„Zavolal mě, abych je zkusil odradit od nápadu vyjet ožralí na moře.“

Pan An se na okamžik zamyslel a pak si pro sebe zardmolil:

„Takový sígři by mě neposlechli, ani kdybych se ke člu-
nu přivázal řetězem.“

Cvrček sotva zastaví rozjetej buldozer, napadlo mě. Vytáhl jsem z batohu povzbuzující tonikum a podal je panu Anovi. Ten se okamžitě rozohnil.

„Proč to pořád kradeš, holomku? Jestli se u mě objeví nějaké nežádoucí účinky, budeš mě mít na svědomí.“

„Jediným nežádoucím účinkem bude to, že vám na hlavě vybudí porost vlasů jako lví hříva. Ale jestli se opravdu chcete stát mírumilovným, dobrosrdečným plešounem, prosím, tonikum vypiju sám.“

Pan An chňapl po toniku. Zvedl jsem se a šel si umýt nohy.

Kočičí mozek prý vnímá signály bouřky ještě před tím, než udeří hrom. V limbickém systému lidského mozku existuje podobné smyslové ústrojí. Vytváří soustavu, která se dá do pohybu, jakmile zaznamená předzvěst blížící se katastrofy, a vyvolá v člověku takzvaný „neklid“. I když jsem se uložil do postele, usnout jsem nemohl. Poslouchal jsem tikot vteřinové ručičky a bloumal hlouběji a hlouběji ve vzpomínkách. Vybavil se mi den, kdy mě před sedmi lety na policejní služebně odloučili od pana Ana.

Maminku zpopelnili dřív, než se stihl řádný pohřeb. Svěřili mě do péče strýčka z tátovy strany. Na školní docházku jsem mohl zapomenout. To jsem pochopil hned první den školy v novém bydlišti. Všechny děti ze třídy moc dobře věděly, kdo jsem. Syn šíleného zabijáka, co zardousil jedenáctiletou dívku, jejího otce ubil tyčí k smrti, pak zavraždil i vlastní manželku, její mrtvolu hodil do řeky, otevřel hráz přehrady a v nastalé povodni nechal utopit čtyři policisty a půlku přilehlé vesnice

k tomu. Synáček tátovo běsnění ovšem přežil docela bez úhony.

Sestřenice to ve škole schytávaly stejně nevybíravě jako já. Strýček, který pracoval jako fyzioterapeut na soukromé klinice, musel podat výpověď. Teta se od majitele bytu dozvěděla, že se má s rodinou okamžitě vystěhovat. Nezbylo nám, než uprchnout až do Sanbonu a najít si byt tam. Mým útočištěm se stal malý zadní pokoj vedle verandy. Teta se třásla strachy, že se i tady někdo dozví o mé existenci. Sestřenice se štítily sdílet se mnou byt jen záchodové prkénko. Když jsem se s nimi v bytě omylem srazil, propukly v ohlušující jekot. I kdybych měl kouzlo Casanovy nebo magnet na holky, se dvěma cácorama, co spustily sirénu, jakmile mě zahlídly, bych stejně nic nesvedl. A tak mi nezbývalo, než se izolovat ve svém pokoji.

Vycházel jsem z něj jen tehdy, když doma nikdo nebyl, nebo v noci, když všichni spali. Někdy jsem našel jídlo a najedl se, jindy jsem byl o hladu. Konečně jsem si mohl nerušeně ulevit na záchodě a taky se umýt. Očista se stala rituálem. Přinášela mi jistotu, že nejsem žádné hrůzu nahánějící, obludné monstrum. Mám dvě nohy, dvě ruce, dvě zorničky, kterými vidím svou lidskou podobu, a jednu duši, ve které se právě rozlila úleva.

Když jsem se pak vrátil do pokoje, schoulil jsem se u okna a jen tak marnil čas. Někdy jsem usnul, někdy se díval ven, někdy jsem se oddával bdělému snění. Stýskalo se mi po panu Anovi. Zajímalo mě, jestli se se mnou pokoušel spojit. Deprimovalo mě, že i kdyby ano, neměl jsem se to jak dozvědět. Strýček mi sebral telefon od pana Ana a mrsknul jím o zeď. Jestli prý nechceme, aby nás zase vykážali z bytu, nesmím udržovat kontakt s nikým z otcova okolí.

Uběhly tři měsíce a strýček mě poslal ke své sestře, tetičce z tátovy strany. A odtud jsem za další tři měsíce putoval k druhé tetičce... Ať jsem šel kamkoliv, všude mě vítali podobně. Jedinou výhodu skýtala sice nestálá, ale aspoň nějaká možnost školní docházky. Jak plynul čas, tragédie na Serjongské přehradě se vzdalovala od centra zájmu veřejnosti a těch, co mě poznávali, zvolna ubývalo. Se školou jsem se loučil vždycky po třech měsících, buď proto, že mě příbuzní přehodili dál, nebo někdo opět stačil vyčmukat mou identitu. Jediným člověkem, který mi prokázal trochu soucitu, byla mámina mladší sestra, tetička Jongdžu. U ní doma jsem na rozdíl od ostatních vydržel déle než tři měsíce. Ale sotva začal čtvrtý měsíc, i Jongdžu mi řekla: „Sowone, je mi to líto... promiň,“ a s těmi slovy mě odeslala ke svému bratrovi. Doteď si vzpomínám, jak se jí v tu chvíli zalily oči slzami. Možná bych u ní zůstal napořád, kdyby jen nebylo jejího manžela.

Manžel tety Jongdžu mě urputně nenáviděl. Když se vracel domů opilý, bez varování mě tahal z postele a tloukl do mě jako smyslů zbavený. Tetu, která se mu pokoušela bránit, odstrkoval a křičel na ni, ať táhne i s tím zmetkem. Den před tím, než se se mnou tetu rozloučila, jsem z jejich ložnice vyslechl rozhovor, na který nikdy nezapomenu.

„Podívala ses mu vůbec někdy zpříma do očí? Vidělaš ho brečet? Můžu mu nadávat horem dolem, tlouct, co se do něj vejde, ale ty oči má furt stejný! Cíví na mě pořád stejným prázdňým pohledem! Bere mě z toho čert. To nejsou oči malýho kluka, to jsou oči všehoschopného psychopata! Mám strach si ho tu nechat jedinej den navíc. Zítra ho pošleš ke švagrovi.“

Prvního ledna venku zuřila sněhová bouře a nastalo poslední ráno třetího měsíce, které jsem trávil u strýčka z máminy strany. Když jsem se zavazadly vyrážel ze dveří, strýček mi podal dvě tisícíwonové bankovky.

„Pamatuješ na strýčka ze Sanbonu, ne? Najdeš to?“

Adresu bytu v Sanbonu jsem ještě pořád uměl odříkat z paměti, a tak jsem usoudil, že se nějak zorientuju. Namísto odpovědi jsem jen kývl. Strýček se mi omlouval, že mě nemůže doprovodit. On a jeho rodina se ten den zrovna stěhovali. Adresu nového bydliště mi ovšem neprozradil. Na záda jsem si hodil brašnu s učebnicemi, do ruky vzal tašku s oblečením, na hlavu narazil čepici a pěšky vyrazil ze sídliště. Foukal břítký vítr. Přes noc nasněžilo a cesty byly kluzké. Ruce mi mrzly a nos mě brněl, jako bych do něj dostal ránu pěstí. Přesto jsem se neohlédl. Protivilo se mi škemrat, aby mě konečně nechali na jednom místě nastálo. Místo, kde bych si přál zůstat, beztak neexistovalo. Znovu jsem si vzpomněl na pana Ana.

Později jsem se dozvěděl, že si příbuzní mezi sebou rovným dílem rozdělili celé mé dědictví, přičemž prohlašovali, že tím hradí výdaje na péči o sirotka. Mámina vkladní knížka, životní pojistka i zbrusu nový byt v Il-sanu, kam jsme se jako rodina ani nestihli nastěhovat, ani to všechno mi nedokázalo koupit víc než tři měsíce trpělivosti u každého z nich. Pak se ale stalo něco, co jsem při nejlepší vůli nepředvídal.

Cesta do Sanbonu mi trvala skoro pět hodin. Zabloudiv jsem totiž a nějakou dobu se motal. Když jsem stiskl domovní zvonek, z interkomu se ozval neznámý ženský hlas.

„Haló, kdo je tam?“

Zeptal jsem se na strýčka. Dostalo se mi odpovědi, že takový člověk tu nebydlí. Přepadly mě pochyby, zda jsem na správné adrese, a překontroloval číslo bytu. Dokonce jsem vyšel až ven z budovy, abych se ujistil, v jakém jsem bloku. Adresu jsem si nespletl. Změnil se její uživatel. Poplašeně jsem zaběhl do nedaleké telefonní budky. Strýčkův telefon byl hluchý. Nedovolal jsem se už ani strýčkovi z máminy strany. Mobil, pevná linka, všechno nedostupné. Ochromilo mě děsivé zjištění. Strýček ze Sanbonu neváhal a dřív, než na něj stihla přijít řada podruhé, v tichosti někam zmizel. Strýček z máminy strany to musel vědět, ale stejně mě do Sanbonu poslal. Dalo se předpokládat, že touhle dobou už je sám beze zbytku odstěhovaný. Zkoušel jsem na přeskáčku volat tetě Jongdžu i zbývajícím dvěma tetám z tátovy strany. Nikomu jsem se nedovolal.

Zaplavila mě beznaděj. Báł jsem se. Venku zuřila sněhová vánice, sníh létal i do budky a já měl na sobě jenom podzimní bundu. Z krátkých džínů mi trčely kotníky. Tenisky mi byly tak malé, že jsem je nosil se sešlápnutou patou. Celý den jsem nic nejedl a měl jsem hlad. V kapse mi zbyla stowonová mince. Zbývalo jediné číslo, které jsem zatím nezkusil. Mobil pana Ana, který strýček ze Sanbonu rozbil hodem o zeď. To číslo nemělo smysl vytáčet. Kam bych se asi dovolal, když je přístroj dávno zničený? A přece mnou prolétlo sotva znatelné tušení, kvůli kterému jsem ještě jednou zvedl sluchátko telefonu. Možná kdyby si pan An pořídil nový mobil, možná kdyby si nechal obnovit staré číslo...

Ozval se vyzváněcí tón. O chvíli později se pomalým, zřetelným hlasem kdosi ohlásil. „Prosím?“ Byl to pan An. Okamžitě jsem ho poznal. Jak by taky ne. Nikdy jsem

jeho hlas nezapomněl. Stáhlo se mi hrdlo a nemohl jsem hned odpovědět. Jako by se mi ohryzek proměnil v němou hrobku. Pan An nezavěsil a neodbytně se vyptával.

„Haló, prosím? Kdo je tam?“

„To jsem já,“ ticho se teď rozhostilo na druhé straně. Sebral jsem odvalu a dodal jsem: „Váš bývalý spolu-
bydlící.“

Trvalo to snad věčnost. Než se ve vánici zjevil fialový pick-up a zabrzdil přede mnou, uběhla celá hodina.

Pan An bydlel v Ansanu. Propadl jsem iluzi, že jsem se vrátil v čase. Garsonka pana Ana vypadala přesně jako pokoj, o který jsme se dělili, když jsme kdysi bydleli společně v jednom bytě. Notebook na malém psacím stole, zápisník, svazek klíčů a peněženka odložená vedle, zelená krabička mentolových cigaret, plechovka piva, samolepicí lístečky rozvěšené všude možně. Ani pan An se nezměnil. Krátké prokvetlé vlasy, koutky úst zvedající se v sotva postřehnutelném úsměvu. Jakmile jsme vstoupili dovnitř, dle svého starého zvyku si okamžitě strhl ponožky a mrskl jimi do kouta. Změnila se jen náplň jeho práce — ze psaní románů přisedlal na ghostwriting.

Pan An se mě neptal, jak jsem se měl. Mnohé mu jistě napověděl můj vzhled. Neptal se ani, co se stalo s mobilem. Předpokládal nejspíš, že mu jednou určitě zavolám, a tak prohodil jen: „To je dost.“ Chvatně jsem zaběhl na záchod. Nechtěl jsem, aby viděl, jak se tvářím. Nechtěl jsem prozradit své pocity. Radost, že pořád bydlí sám, úlevu, že se zatím neoženil, strach, aby se za pár dní nezačal pít po mých příbuzných a nechtěl mě poslat pryč.

Na sklonku zimy dokončil pan An úřední proces k tomu, aby se mohl stát mým poručníkem. Stal jsem

se adoptivním synem jeho staršího bratra. Netuším, jak se mu to podařilo. S adoptivním otcem jsem se nikdy nesetkal. Neptal jsem se a ani jsem po podrobnostech nepátral. Pro mě byla důležitá jediná věc — jistota, že se mě pan An nezřekne.

Nastoupil jsem na druhý stupeň základní školy. S vervou jsem se vrhl do učení. Nic jiného jsem ani dělat nemohl. Ujistění, že se budu dobře učit, pro mě mělo význam přísahy. Možná se v mém studijním zápalu odrážel strach z dalšího odmítnutí. Pan An se s chutí ujal mého doučování.

Při čtvrtletních písemkách ve druhé půlce školního roku mě od cíle dělila už jen cílová rovinka. Ve třídě jsem měl nejlepší výsledky, v rámci celého ročníku jsem skončil pátý. Pan An mě večer vzal na grilované maso do jedné restaurace v našem sousedství. Slavili jsme mé školní úspěchy, pivní sklenice cinkala o skleničku s kolou. Vtom se z televizoru na zdi ozvalo tátovo jméno. Soud mu potvrdil trest smrti. Sklenička s kolou mi vyklouzla z ruky.

Teprve v ten okamžik jsem si to uvědomil. Kdesi v koutku duše mi stále poblikávala naděje. Naděje, že táta možná není skutečným pachatelem, že je to celé nějaký omyl, že se skutečný pachatel najde a já se s tátou znovu setkám. Došlo mi taky, co všechno jsem podnikal, abych si tuhle chabou nadějí chránil. Nesledoval jsem televizní zprávy, nečetl jsem noviny, neotvíral internet. Nikoho jsem se na tátu neptal. Dokonce jsem neznal celý průběh události. Pochopitelně se ke mně čas od času něco doneslo. Že někoho nějakým způsobem zabil, že oběť bylo víc, že bude nějak potrestán. Dál moje znalost nesahala.

Potvrzující rozsudek trestu smrti mě však připravil i o ten poslední přelud naděje. A druhý den odpoledne, když přede mnou přistála čerstvá poštovní zásilka, se rozpadl i zbývající střípek mé sebeúcty. Místo odesílatele byl uvedený nějaký P. O. Box. Dovnitř hnědé obálky byl vložený výtisk časopisu nazvaného *Nedělní magazín*. Číslo mělo být vydané toho dne ráno a přes celou obálku mělo natištěnou velkoformátovou fotografii. Na fotce byl chlapec s pevně sevřenými rty, který se zpříma díval do objektivu. Jeho tvář nebyla rozostřená mozaikovým filtrem, takže nebylo těžké poznat, kdo to je. Já. Já v jedenácti letech, když na mě před policejní služebnou v městě S. zaútočily blesky fotoaparátů. Na další straně začínal dvanáctistránkový speciál nazvaný „Tragédie na Serjongské přehradě“. Obsahoval plné znění soudního rozsudku, za kterým následoval rekonstruovaný průběh případu. Dále byl přiložen tátův životopis, popisující jeho mládí, dvacet let kariéry profesionálního hráče baseballu i jeho pozdější zaměstnání. Přiložený byl také hloubkový rozbor předního psychiatra, který se dal číst i jako psychologický profil. Uprostřed článku byla umístěná fotografie z rekonstrukce na místě činu. Speciál v závěru vygradoval tátovou fotografií pořízenou těsně po vynesení potvrzujícího rozsudku. Nekryl ho ani kšilt čepice, ani obličejová rouška. Hlavu držel vztyčenou. Dvě prázdné oči, které se dívaly do objektivu, byly stejné jako ty moje z titulní strany.

Kdo mi to jen mohl poslat? Když jsem zvedl hlavu, uviděl jsem pana Ana sedícího přede mnou.

„Tohle není podle skutečnosti, že ne?“

Se sevřeným srdcem jsem sledoval, jak oči pana Ana potemněly.

„Nebo aspoň ne všechno je skutečnost, vidíte?“

Odpovědi jsem se dočkal až za hodnou chvíli.

„Skutečnost není všechno.“

„To znamená, že skutečnost může lhát, je to tak?“

Někdy se tou nejtrefnější odpovědí stane mlčení. Ticho, které se mezi námi rozhostilo, bylo právě onoho druhu. Uvnitř mého hrudního koše se rozléhal silný hlas pravdy. Skutečnost nelhala. Všechno to tak opravdu bylo. Cítil jsem, jak mě na víčkách svědí sbírající se slzy. Také oči pana Ana nepopíratelně zrudly.

Nedělní magazín mi hupsnul do života jako saranče do skleníku. Jen co jsem v pondělí ráno vkročil do třídy, jsem se o výsledku mohl přesvědčit pouhým okem. Na mé lavici i na lavicích ostatních spolužáků leželo po jednom výtisku *Nedělního magazínu*. Halas ve třídě rázem utichl. Zatímco jsem mířil ke své lavici, nikdo snad ani nedýchal. Odložil jsem školní brašnu, výtisk časopisu přehnul v ruce a vyhodil ho do koše v zadní části třídy. Vrátil jsem se na své místo, otevřel brašnu, vytáhl cvičebnici a posadil se na židli. Desítky párů očí se upíraly na mé temeno. Kdosi za mými zády začal předčítat z časopisu.

„Žádám pro sebe trest smrti!“ začínal článek.

Písmena v učebnici se mi před očima rozpíla do mlhy.

„Odsouzený vrah Čche Hjonsu až do konce procesu odmítal právníka. I v okamžiku vynesení potvrzujícího rozsudku smrti se tvářil naprosto lhostejně.“

Podíval jsem se přes rameno. Byl to Čunsok. Školní postrach, co mě věčně nutil, abych mu kupoval sladkosti, a pokřikoval na mě „Sowone, bonbone“. Jakmile se naše pohledy protnulý, zvedl časopis z lavice a vstal.

„Během rekonstrukce, která proběhla v listopadu roku 2004, přehrál Čche Hjonsu všechny kroky zločinu, včetně

rdoušení malé dívky a odhození mrtvoly vlastní ženy do vody, s takovou chladnokrevností, že tím nebývale pobouřil veřejnost...“

Zaklapl jsem cvičebnici. Popadl jsem brašnu do ruky a vyrazil k východu. V srdeční krajině se mi třepetali motýli. Ponuří přástevníci, kteří zuřivě tloukli křídly a vystřelovali v gejzírech vzhůru. Dusot mých nohou klouzal po podlaze, tváře spolužáků ustupovaly do pozadí. Čunsok četl dál. Měl v úmyslu číst tak dlouho, dokud nevypadnu ze třídy. A já se samozřejmě vypadnout chystal. Jen co mu rozbiju hubu.

„Čche Hjonsuův syn, kterému bylo v době činu jedenáct let, se ukryl v chlívě serjongského statku...“

V dalším okamžiku se moje a jeho ramena dostala do jedné přímky. Zastavil jsem se a Čunsok po mně zašilhal. V jeho pohledu se mísil výsměch, odpor a pohrdání. Uhnul jsem očima a podíval se do země. Čunsok měl konstituci prvotřídního rváče. Byl vyšší i mohutnější než já. Nebylo pochyb, že když po něm vystartuju, naběhnu si na pěknou polízanici. Nikdo mi nepřijde na pomoc. Mou jedinou zbraní bude svižný úprk. A tím jenom zavdám příležitost natěšeným pohledům zbytku třídy i překypujícímu sebevědomí bijce, co si na „Sowona, bonbona“ tolik věří. Odlepil jsem nohu od země a začal se vzdalovat. Čunsok znovu zapátral očima v časopise a pokračoval ve čtení.

„Čche junior o vlásek unikl tragédii a...“

Pohotově jsem se otočil vzad. Brašnou, kterou jsem svíral v ruce, jsem se mu rozmáchl do obličeje. Taška naložená knihami plnou vahou zasáhla cíl. Čunsok se s výkřikem skácel, hlavou se udeřil o lavici za sebou a spolu se židlí se svalil na zem. Nakonec jsem příle-

žitost zužitkoval pro vlastní triumf. Bez otálení jsem k němu přiskočil a dupl mu na hrudník. Tím se moje skóre uzavřelo. Někdo mě zezadu flákl židlí po hlavě. Čunsok, kroutící se na zemi, se přede mnou rozmazaně vzdaloval. Pak se mi zatmělo před očima. Když jsem přišel k sobě, ležel jsem na zádech a nade mnou se stahoval chumel spolužáků.

Čunsoka odvezli do nemocnice. Mě odtáhli na služebnu. Za jiných okolností by se to dalo řešit napomenutím jako obyčejná rvačka mezi školáky, ale situace to neumožňovala. Čche Hjonsu, který se pomalu propadal do hlubin zapomnění světa, se díky zprávě o konečném rozsudku smrti znovu vynořil na hladinu a já, vrahův syn, jsem zlomil nos a žebro synovi počestných občanů. Počestní občané se odmítli dohodnout. Případ byl předán soudu pro mládež a pan An tomu nemohl zabránit.

O čtyři týdny později zazněl rozsudek dvou let probačního dohledu. V porovnání s tehdejšími míněním veřejnosti to byl vlastně mírný trest. Soud nejspíš obměkčily prosby pana Ana a jeho snaha o domluvu s protistranou. Pan An se nicméně musel vzdát své garsonky. Přestěhovali jsme se do kamrlíku v polosuterénu. Když mi pan An podával bloček tofu, symbol čistoty na oslavu mého návratu, pronesl:

„Máš to za sebou. Už je po všem.“

Jenomže nebylo. Byl to teprve začátek. V den, kdy mě propustili, přišel majiteli našeho nového bytu *Nedělní magazín*. Tentokrát doplněný o čtyři týdny starý novinový článek, ve kterém jsem hrál hlavní roli. Majitel nás požádal, abychom byt vyklidili. Do školy mě zpátky nevzali. Pan An musel volit mezi mým přestupem na jinou školu a definitivním zanecháním studia.

Závěrečné zkoušky jsem udělat nestihl. Po dvanácti přestupech jsem nakonec základní školu opustil a na střední šel na základě souborné zkoušky. Během dvou ročníků na střední jsem přestupoval devětkrát. Moje totožnost stejně vždycky vyšla najevo. Do školy, do sdružení rodičů, spolužákům, majiteli bytu i sousedům začaly chodit kopie *Nedělního magazínu* a novinových výstřížků o mé osobě.

Stali se z nás kočovníci a za útočiště jsme si většinou vybírali přístavy. Pan An mě začal intenzivně učit potápění. Moře mi dávalo svobodu. Když jsem se schoulil do temné vody u mořského dna, svět naráz zmizel. Ocitl jsem se za neproniknutelnou bariérou, kam nedosáhly cizí ruce, kam nedohlédly cizí oči, kam nepronikl cizí hlas.

Naposledy jsem chodil na jednu střední v Sokčchu. Hned první den jsem na lavici našel výtisk *Nedělního magazínu*. Spolužáci mě mlčky sledovali.

Na některé věci si zkrátka není možné zvyknout. Přijímat s lhostejností diskriminaci a záměrné provokace, schytávat rány od ostatních a nehnout ani brvou nebo odcházet za absolutního ticha. Zatímco jsem kráčet ze třídy, plápolal kolem mě modrý plamen. Studený, a zároveň neuhasitelný oheň. Stravoval mě bez oddechu celou cestu přes hřiště, ke školní bráně, až do malé samoobsluhy v sousedství, kde jsem brigádníčil.

Za pokladnou samoobsluhy stál osobně její majitel. Zákazníci proudili dovnitř a ven. Na pultě ležela kopie *Nedělního magazínu*. Přišel jsem si vyzvednout výplatu za uplynulý měsíc. Majitel zrovna načítal čárový kód hotového jídla v plastové krabičce, které mu zákazník donesl k pokladně, a nařídil mi, ať chvíli počkám. Čekal jsem. Půl hodiny, hodinu... Ten den bylo v obchodě nebyvale

rušno. Majitel zabrblal, že lidem překážím. Přesunul jsem se od pultu k zadním dveřím, od zadních dveří ke dveřím do skladu, pak jsem si znovu stoupl k hlavnímu vchodu a čekal. Necítil jsem se uražený. Ani jsem nezčervenal.

Od chvíle, kdy jsem v jedenácti letech čelil kanonádě blesků, mě už nemohlo nic rozrušit. A potom, když jsem se vrátil od soudu pro mládež, jsem už necítil ani hněv. Kdykoli někdo vůči mně projevil dobrou vůli, necítil jsem závazek, abych vstřícnost opětoval. Žádná situace mě nemohla vykolejit. Je normální, že úlek člověka rozruší. Hněvat se, když vás někdo uráží, patří mezi zdravé reakce. Přijímat a oplácet vlídné slovo zase patří k základním principům mezilidské soudržnosti. Většina mých vrstevníků tak žila. Pan An mě nabádal, že i já musím takhle žít. A já mu odmlouval stejnou větou, jen jsem z ní vypouštěl slovo „takhle“.

I já musím žít. A v takovém případě si nemůžu dovolit cítit rozpaky, hněv a stud, nemůžu si dovolit být smířlivý. Musím stát ve dveřích jako žebrák a několik hodin čekat, dokud nedostanu výplatu za odvedenou práci. V tom je moje síla, můj způsob přežití na tomhle světě. Nebo spíš metoda, jak okamžitě nespáchat sebevraždu.

Po dvou hodinách jsem se výplaty dočkal. Rázem mě přepadl vlčí hlad. Očima jsem zapátral v regálech. Pak jsem nakoupil všemožné jídlo v hodnotě celé výplaty. Hamburger, *kimbap*, párek v rohlíku, sendvič, rýži s přílohou... Když jsem to vysypal na pult k pokladně, bylo toho tolik, že bych mohl nakrmit houf bezdomovců přespávajících u soulského nádraží. Vrazil jsem šéfovi peníze.

Přístav zel prázdnotou. Našel jsem si místo v odlehlém koutě kotviště, dřepel jsem si a o samotě spořádal všechno nakoupené jídlo. Kousek sousta, který mi ulpěl vedle úst,

jsem prstem strčil do pusy a spolkl. Počítal jsem očima. Kolik racků se vrhlo střemhlav do zapadajícího slunce, kolik rybářských člunů jim zkrřížilo cestu, kolik kolem proběhlo pouličních koček, které stejně jako já neměly co na práci. Nakonec padla noc. Byl čas se vrátit. Do našeho sladkého domova, do pokoje v hostelu U Růže v zapadlém konci uličky přiléhající ke kotvišti.

Poprvé jsem se tehdy panu Anovi svěřil se svým úmyslem. Chtěl jsem nechat školy. Skoncovat s ní, změnit místo pobytu a ztratit se z dohledu světa. Pan An zavrtěl hlavou.

„Vzdávám to,“ prohodil jsem.

Pan An namítl, že se nemám vzdávat. Ani světa, ani života, ani školy, ničeho.

„Až půjdeš na vysokou, zlepší se to.“

Málem jsem vyprskl smíchy. Na vysokou, to myslí vážně? Co to je za bláhové sny? Copak má smysl ztrácet něčím takovým čas? Můj život skončil okamžikem, kdy jsem vyšel z chliva serjongského statku. Do mého čela se zaryl cejch prvotního hříchu a z pana Ana se kvůli mně stal tulák bez pevného zázemí. *Nedělní magazín* mě nikdy nepřestane pronásledovat. Ať udělám cokoliv, moje situace se nezmění. Můj život se nezmění. Potřeboval bych dostatečně pádný důvod, proč se ještě nevzdávat. Měl jsem jediné přání.

„Chtěl bych najít nějaké zapomenuté místo u moře a tam nenápadně žít.“

Pan An znovu zavrtěl hlavou. V očích jsem mu četl pevné odhodlání, že nikdy, ani za sto let, nebude brát moje přání vážně. Umíněně jsem se do těch očí podíval.

„Tak školu na rok přeruš. Mezitím budeme mít dost času se rozhodnout, co s tvým vzděláním provedeme,“ ustoupil pan An.

Neměl jsem jinou možnost než taky ustoupit. Souhlasil jsem.

Cestovali jsme podél pobřeží. Z východu na jih a z jihu zase na západ. Pan An řídil svůj pick-up a já s mapou navigoval. Když jsme narazili na ubytování, vybalili jsme si věci na noc, když ne, spali jsme v autě. Jedli jsme, kdy se nám chtělo, a když jsme neměli co jiného na práci, skočili jsme do vody. Jakmile se objevil někdo další, hned jsme zase vyrazili na cestu.

Do Tungde jsme dojeli letos začátkem ledna. Nakonec jsme tu strávili všechna čtyři roční období. Za celou dobu nedorazil jediný *Nedělní magazín*. Proč jsem to jenom neudělal dřív? vyčítal jsem si. Proč jsem neodešel ze školy už dávno? Nemuseli jsme celé ty roky žít na korbě fialového pick-upu a poletovat světem jako smítko prachu.

Poslední dobou jsem si dokonce dovoloval snít. Měl jsem touhu, ne nepodobnou tuctové touze mnoha dalších tuctových lidí už od stvoření světa, žít dál tam, kde žiju, co nejdéle to půjde, třeba až do smrti, pracovat v lékárně a nechat pana Ana v klidu psát. Jenomže to by se oči světa nesměly upřít na tenhle zapomenutý kout země. Rozčillovalo mě pomyšlení na posádku ševráku.

Pan An se převaloval. Ze tmy sem doléhalo šplouchání vln. V bytu pana domácího desetkrát odbily kyvadlové hodiny. Ševrák se nevracel. Zavřel jsem oči. Uprostřed čela mi tepala podrážděná žilka. Ručičky hodin v mé hlavě obíhaly stále hlasitěji.

Kdo nezná moře, nezná jeho nebezpečí. Kdo nezná jeho nebezpečí, toho moře ztrestá.

2

Telefon na zdi vedle dveří začal zvonit. Já i pan An jsme zároveň vyskočili z postele, pan An zvedl sluchátko.

„Pane spisovateli, stal se malér. Strašný malér!“

Ze sluchátka halasil zadýchaný hlas pana domácího. Pan An se zmohl jen na tři věty. Volal jste na linku 119 a policii? Kde teď jste? Okamžitě vyrážím. Z toho se dalo usuzovat na závažnost situace. Natáhl jsem se k vypínači a rozsvítil zářivku.

„Měli nehodu.“

Pan An vytáhl ze skříně termoprádlo a suchý potápěčský oblek.

„Našel tři, ale po klukovi s kamerou ani stopa.“

Ale proč byste tam měl jezdit zrovna vy? chtěl jsem se zeptat. Přepadlo mě nutkání schovat mu výstroj. Přál jsem si, aby pan An nikam nejezdil a nic nedělal. „Něco dělat“ a „něco ztratit“ mi totiž znělo docela podobně. Něco, co jsem sotva nabyl, co jsem si úzkostlivě střežil, můj sen, který jsem se sotva odvážil snít.

„Na stodevatenáctce prý teď nemají potápěče, a než dojede posádka pobřežní stráže z Mokpcha, bude na záchrannou akci pozdě,“ vysvětloval pan An, jako by mi viděl do hlavy.

Taky jsem na sebe natáhl termoprádlo a přehodil přes sebe suchý oblek. Pan An zarazil ruku, kterou si právě dopínal zip u krku, a zůstal na mě zírat. V jeho výrazu jsem četl otázku, co to má znamenat.

S hloubkovým potápěním jsem začal sotva před rokem. Pan An byl velice přísný učitel a ze všeho nejvíce kladl důraz na poctivé základy. Nikdy mě při potápění nechválil. Nejspíš mě ani valně nehodnotil jakožto potápěčského *buddyho*. Navíc mi s podobnou situací chyběla zkušenost. Jenže pořád lepší, než aby se pan An potápěl sám, ne? Vždyť ten podmořský útes kolem Skalnatého ostrova taky trochu znám.

Podíval jsem se panu Anovi do očí a hledal v nich souhlas. Jeho pohledem probleskl konflikt. O vteřinu později na mě houkl, ať s sebou vezmu *buddy line*, popruh zajišťující spojení mezi dvojicí potápěčů. Vzal jsem pro jistotu i lahev se vzduchem, dýchací přístroj a masku. Říkal jsem si, že se budou hodit.

K majáku jsme dorazili za pouhou minutu. Jakmile jsme zastavili, všimli jsme si vyčnívající siluety, prcháající zpod útesu nahoru. Klouzavým skokem zaplula do ševráku. Byl to Ray-Ban. Pod útesem se rozléhal křik pana domáčího.

„Ať tě ani nenapadne pláchnout, mladej, jinak s tebou zatočím!“

Já a pan An jsme pěšinou seběhli pod útes. Člun stál na břehu a pan domáčí ho zrovna vyvazoval ke kůlu. V lodi ležela dvě mužská těla. Jeden pasažér byl v bezvědomí. Druhý škusbal nataženýma nohama a nesouvisle skuhral. Na první pohled se zdálo, že prodělal barotrauma. Nejspíš byl také ve značném šoku. Nerozuměl, co říkáme. Chodit taky nemohl.

Pan An si hodil bezvědomého přes rameno a vyrazil pěšinou zpátky na útes. Pan domáčí posbíral z člunu potápěčskou výstroj a stoupal za ním. Kluka

s dekompresní nemocí jsem si naložil na záda já. Ještě než jsem urazil první krok, bylo jasné, kdo z nás dvou se zmocnil otěží. Kluk vyrážel kvílení raněného zvířete, vzpínal se a házel sebou na všechny strany, držel mě pod krkem jako nákladního mezka. Během výstupu jsem několikrát ztratil rovnováhu a málem se zřítíl ze skály. Kdybych jen mohl, shodil bych jezdce okamžitě dolů a nechal ho žbluňknout do moře. Nebo ho aspoň pořádně nakopl do rozkroku. Pan domácí supěl pod břemenem potápěčské výstroje jako lokomotiva, přesto nám stihl stručně shrnout průběh neštěstí.

Zhruba padesát minut od okamžiku, co se posádka ševráku ponořila pod hladinu, se u člunu najednou objevil Ray-Ban. Smluvený čas přetáhl o dvacet minut a nezdál se být docela při smyslech. Když se ho pan domácí zeptal, co se stalo s ostatními, začal na něj neurvale řvát. Chtěl se okamžitě vrátit k majáku a pan domácí pochopil, že ostatní členové posádky ševráku budou roztroušení někde ve vodě. Zároveň mu došlo, že hledat je a sbírat do člunu bude muset on sám. Druhého ztroskotaného našel u severního výběžku Skalnatého ostrova. Třetího se mu podařilo vylovit jižně nad kamennými plotnami, ale jakmile ho naložil do člunu, okamžitě ztratil vědomí. Kluka s kamerou se najít nepodařilo. Pan domácí musel otočit člun zpátky k majáku. Ne kvůli Ray-Banovi, který se snažil řízení převzít, ale protože usoudil, že musí přednostně dostat bezvědomého raněného na břeh. Na linku 119 a policii zavolal, až když domluvil s panem Anem. V tom zmatku si totiž vzpomněl jen na něj.

Když jsme se ocitli zpátky nahoře u majáku, policie se záchrankou stále nebyla v dohledu. Ray-Ban seděl sám zavřený v ševráku. Topení měl puštěné na plný

výkon, až po hlavu byl zabalený v dece a netečně sledoval, jak nastupujeme k němu do auta. Z očí mu čísel děs. Tvářil se nepřítetně, jako by se nás chystal při nejbližší příležitosti pokousat. Napadlo mě, že ho muselo stát hodně přemáhání, aby nešlápl na plyn a okamžitě odsud nepláchl.

Složil jsem kluka s dekompresní nemocí na sedačku. Pan An položil bezvědomého na zadní řadu sedadel, nasadil mu dýchací masku a pak přešel k Ray-Banovi.

„Jak se to stalo?“

„Já za nic nemůžu,“ odpověděl tónem stejně nepřítetným jako jeho výraz. Pan An ho chytil za ramena a zatřásl jím.

„Koukej vyklopit, kde a co se vám stalo!“

„Nešahaej na mě! Třeští mi hlava, chce se mi blejt, ještě chvíli a chcípnu tady!“

Chlapík od sebe pana Ana odstrčil. Pan An ho čapnul pod krkem a přitáhl si jeho obličej před svůj.

„Mluv, ti říkám!“

„Pusť mě, ty hajzle!“

Chlapík sebou chvíli mrskal a snažil se ze sevření pana Ana vytrhnout, pak ze sebe mezi sípavými nádechy začal vyrážet skřeky.

„Uprostřed skalní stěny. Do hlavy mě praštil mohutnej sloup vody. Snažil jsem se zastavit klesání dofouknutím vzduchu do kompenzátoru a nalepit se na stěnu, ale zničehonic mě to vyhodilo nahoru. Stačí?“

Stačilo to bohatě. Na západním cípu Skalnatého ostrova sestupuje vodící řetěz devět metrů pod hladinu. Do dna pod řetězem se zakusuje rozeklaná podmořská rokle. Potápěním na jih podél rokle se dá dostat až k místu, kde se hladká skála zvedá strmě vzhůru jako

zed' domu. To byla ta skalní stěna, o které Ray-Ban mluvil. Je to místo s největší hloubkou v okolí, kde vznikají mohutné spodní proudy. Jsou vidět i na hladině v podobě dlouhých pohyblivých pásů. Stahující síla je ohromná, ale šířka proudu dosahuje sotva osmdesáti centimetrů, takže se z něj můžete snadno vymanit horizontálním posunem podél útesu. Pan An mě vždycky před tímhle místem varoval. V noci je těžké odlišit pohyblivé pásy na hladině od obyčejného šplouchání vln. Kdo nezná topografii dna, nemůže se odtamtud dostat. A pokud se odtamtud nedostanete, spodní proud vás strhne do hlubin jako výtah. V případě, že délka proudu dosahuje až čtyřiceti metrů, může jízda výtahem skončit rozraženou hlavou o některý z balvanů trčících ze dna.

Potápěči ze ševráku se nejspíš stahující sílu proudu pokoušeli vyrovnat kladným vztlakem. Vymrštění k hladině nastalo vinou špatně kompenzované vztlakové síly. Když se do kompenzátoru vztlaku pumpuje vzduch, aby se přerušilo klesání, je nutné držet odvzdušňovací ventil v pohotovostní poloze. Okamžitě poté, co se z vertikálního proudu dostanete, musíte totiž vzduch vypustit. Pokud to neuděláte, příliš vysoký vztlak vás raketově vystřelí k hladině. Ray-Ban právě takovou raketu osedlal, což svědčí o jeho kvalitách *divemastera*. Nejspíš své parťáky v kritické situaci ani pořádně nevaroval.

„V klidu tady počkáš, než přijede záchranka. O nic se nepokoušej!“

Pan An konečně chlapíka pustil. Ray-Ban hlasitě popotáhl a vrhl na pana Ana zlostný pohled. Pana domácího jsme nechali v ševráku. Někdo bude muset policajtům vysvětlit, co se tam vlastně stalo. A navíc se nezdálo

jako dobrý nápad nechat dva těžce raněné napospas nepřítelům Ray-Banovi.

Pan An nastartoval člun. Choval jsem vůči našemu záchrannému podniku značnou skepsi. Bylo krajně nepravděpodobné, že kluk s kamerou přežil. Jestli jím spodní proud nemrští o dno, jestli v dusíkovém opojení nezačal blouznit a nevěnoval svůj dýchací přístroj měsíčníkovi plujícím okolo, mohl by s dostatkem rozvahy a pevných nervů situaci zvládnout. To by mohlo být jediným štěstím celé téhle nešťastné anabáze.

Dorazili jsme se člunem k západnímu cípu Skalnatého ostrova. Moře bylo klidné, jako by se nikdy žádná nehoda nestala. Vál mírný vítr a voda se nehýbala. Měli jsme nejvyšší čas využít krátké chvíle, na kterou spodní proudy usnuly. Jakmile se ponoříme, určitě znovu začnou nabírat na síle.

Pan An přivázal člun. U zádi se houpala zářivě zbarvená potápěčská bójka. Označovala bod návratu. Rukou jsem stlačil kapsu kompenzátoru vztlaku na minimum. Navlékl jsem na sebe záložní tlakovou lahev, zkontroloval stav dýchacího přístroje, utáhl přezky na ploutvích a pomocí *buddy line* se připnul k panu Anovi. Do vody jsme skočili ze stoje velkým krokem vpřed.

Voda byla mrazivě studená. Připadalo mi, že se mi kůže v podpaží potáhla tenkou ledovou krustou. Zároveň s ponorem jsem vyfukoval vzduch do uší, abych vyrovnal měnící se tlak, a pomalu se spouštěl podél vodícího řetězu. Nad řetězem se hemžily a kroutily ježovky, pod řetězem číhala temná prázdnota. Viditelnost dosahovala sotva deseti metrů. Pan An ukázal palcem směrem dolů. Dával znamení k sestupu. Já na něj kroužkem z palce a ukazováčku signalizoval OK.

Zatímco jsme rychlost klesání upravovali kontrolou vztlaku, snašeli jsme se stále hlouběji podél útesu. Hloubkoměr ukazoval patnáct metrů, pak dvacet, dvacet pět... Ve třiceti dvou metrech pan An signalizoval konec sestupu. Z vertikální polohy jsem se překlopil do horizontální. Když jsme pluli kolem korály porostlé skalní stěny směrem na jih, všimli jsme si místa, odkud vycházelo světlo. Mohli jsme být pod vodou asi tři minuty. Pan An ukázal pod nás. Viděl jsem oblouk tvořený obrovskými balvany, které se opíraly jeden o druhý. Záře vycházela odtamtud.

Když jsme propluli obloukem, objevil se před námi chráněný prostor podobný jeskyni. Uprostřed něj zářila potápěčská svítilna. Byla připnutá k hlavě nehybného těla, spočívajícího na boku. Nedávalo smysl, aby si někdo ustlal na mořském dně. Pan An spojil palec a prostředníček do kroužku a položil jej na dlaň druhé ruky. Signalizoval, že se spustíme na dno vedle těla. Následoval jsem. Mrtvý měl všechny přístroje stále funkční. Na zápěstí měl navlečené poutko od kamery a vytřeštěnýma očima zíral vzhůru. Pan An zkřížil prsty před jeho maskou. Dával mi signál, abych se tam nedíval. Ale bylo pozdě. Už jsem se do těch mrtvých očí podíval. Zúžil se mi dech. Na prsou mě sevřela tíha jako kdysi dávno, když jsem se díval do očí jedné dívky.

Tehdy to nebylo na moři, ale u přehrady. Dívku z vody vytáhl potápěč záchranářů. Měla dlouhé vlasy. Rozpraskané rty byly pootevřené, jako by se smála, a zdálo se mi, že se vytřeštěnýma očima dívá přímo na mě. Ochromila mě stejná nevolnost. Před očima se mi míhaly mžitky jako při přechodu mezi termoklinami, vodními vrstvami s různou teplotou. Nad hlavou nás pomalu míjelo hejno nočních ryb vydávajících načervenalý svit. Podobaly

se mračnu hvězd. Vybavilo se mi hvězdné nebe tenkrát v noci. Kdesi nade mnou zazvonil jasný dívčí hlas.

„Cukr, káva, limonáda, čaj, rum, bum!“

Ze vzpomínek mě vytrhla potápěčská píšťalka. Pan An se na mě díval. Začal jsem kontrolovaně dýchat. Potom jsme každý z jedné strany uchopili mrtvolu v podpaží a stoupali jsme podle rychlosti povolené náramkovým potápěčským počítačem. V šestimetrové hloubce pan An signalizoval pauzu. Celkový čas ponoru činil devatenáct minut. Ve vzpřímené poloze jsme bok po boku s mrtvolou čekali, až nutná dekompresní zastávka skončí. Po sedmi minutách jsme se vynořili nad hladinu. Pomocí kompenzátoru jsme nastavili vztlak a dýchací přístroje vyměnili za šnorchly. Vtom se na hladině mihl světelný kužel majáku. V dálce kvílela siréna záchranářů.

3

Počet obětí nakonec stoupl na dvě. Kluk v bezvědomí později zemřel. Ray-Ban a kluk s dekompresní nemocí byli převezeni do hyperbarické komory na klinice v Mokpchu. Jen co jsme já a pan An dotáhli mrtvého k majáku, naložili nás policajti spolu s panem domácím do auta a odvezli nás na služebnu podat vysvětlení.

Posádku ševráku tvořili synové prominentů. Ray-Banův táta pracoval jako vysoký vládní úředník, táta kluka

s dekompresní nemocí šéfoval velkému průmyslovému podniku. Otec kluka, co umřel v ševráku, měl hodnost generála pěchoty a tatík kluka s kamerou byl zase generálním prokurátorem. Poslední dva jmenovaní by se na nás nejrádši vrhli s meči jako vznešení hrdinové z historické telenovely. Smrt dětí jim zatemnila mozek i smysly. Možná jen potřebovali obvinít živou bytost s rukama. Moři totiž nemohli nasadit želízka.

Mě, pana Ana i pana domácího policajti proklepli s důkladností hloubkového výslechu. Dožadovali se podrobných popisů nehody i záchranné akce. Pořád štouřali, jestli jsme během záchrany nějak nepochybili. Nechali si znova a znova opakovat sled událostí, od rozepře, která se odehrála v penzionu předchozího večera, až po vyzvednutí těla. Volali si nás každého zvlášť. Těla obětí byla expedována na pitevní stoly největších znalců.

Nad ránem už měli pro každého z nás obvinění ušité na míru. Pro pana Ana přichystali ublížení na zdraví. Prý se ho dopustil, když chytil Ray-Bana pod krkem. Zřejmě chtěli modřiny na Ray-Banově těle připsat na vrub násilnému útoku. Když se jim pan An snažil vysvětlit, že podlitiny mohly vzniknout tlakem potápěčského obleku na kůži, nikdo ho neposlouchal.

Z pana domácího vyrobili bezcharakterního staříka, který se nechal zaslepit penězi, a přestože věděl o hrozcím nebezpečí, vzal mladíky na člun, a tím zmařil životy dvou mužů se slibnou budoucností. Námitky, že se je pan domácí pokoušel zastavit a kolik nepříjemností kvůli tomu musel strpět, nebrali vážně. Navlékli to jako usmrcení z nedbalosti vědomým porušením povinností.

Zjistit mou totožnost jim nezabralo ani hodinu. Záznam od soudu pro mládež, jednadvacet školních přestu-

pů, které vyústily v přerušení studia, sedm let kočovného života a rok strávený v malém vesnickém penzionu. Tenhle výčet dráždil detektivy jako sprška feromonů. Pronásledovali mě s vytrvalostí smečky psů v říji.

Kolem poledne dorazily výsledky pitvy. Příčinou úmrtí kluka s kamerou byla srdeční zástava. Nevydržel rychlost výtahu. Zabil ho strach. Druhý kluk umřel na plicní barotrauma. Zaplatil za jízdu raketou. Oba měli v krvi víc než jeden a půl promile alkoholu. Obvinění pana Ana z ublížení na zdraví bylo staženo. Znalec z oboru potápěčské medicíny předložil vyjádření shodné s názorem pana Ana. Kluk s dekompresní nemocí se navíc zotavil natolik, že podal o nehodě vlastní výpověď.

Do penzionu v Tungde přijeli předchozího dne ve čtyři hodiny odpoledne. Blížil se soumrak, pan domácí jim přislíbil člun na další den a přijal od nich platbu za pronájem člunu i ubytování. Jejich úmysly se změnily až ve chvíli, kdy začali popíjet. Ray-Ban, vůdce party, je začal popichovat. Moře ve dne je jako kolo do města, kdežto v noci se promění v Harley-Davidsona. Alkohol, touha osedlat Harley-Davidsona, opilecké megalomanství, které nezná hranic.

Zotavený kluk dokonce přiznal, že pana domácího naložili do auta a odvezli k majáku proti jeho vůli. Zajímalo mě, co stálo za jeho nečekanou ochotou vypovídat proti své partě. Možná Ray-Banovi vyčítal zradu? Jestli nebyl slepý, musel to vidět. Musel si všimnout, že *dive-master* nechal své parťáky v průšvihů.

Přestože byla obvinění stažena, jen tak nás nepustili. Vyšetřování nabralo nový směr. Vypyтали se, čím se pan An živí, proč s sebou vodí syna odsouzeného Čche Hjon-sua, z čeho platí výdaje na cestách, z jakého důvodu se

v Tungde zdržel neobvykle dlouhou dobu. Asi to dělali na příkaz shora. Když se jim nepodařilo hodit nás za katr, z loajality k nadřízeným nás ždíмали, dokud jsme jim vězeli v pařátech.

Pěťadvacátého v šest večer jsme opustili vyšetřovací místnost. U vchodu na nás čekala desítka novinářů. Opakoval se obvyklý výjev. Padaly všemožné otázky. Kdy jste se naučil potápět? Proč jste nechal školy? Největší dojem na mě udělal dotaz, co si myslím o trestu smrti. Ohlédl jsem se na tazatele, mladou novinářku. Naše pohledy se střetly.

Spíš byste se měla ptát, koho už jsem k smrti odsoudil. Na to bych uměl odpovědět. Uvnitř mě totiž žije kat. Nejčastěji si za oběť vybírá mého tátu, ale někdy větší smyčku na krk i jiným lidem. Například mému dávnému třídnímu, přezdívalo se mu Šilhoun, nebo sestřenicím, které při pohledu na mě pokaždé spustily jekot, taky čmucha-jícím detektivům, generálovi nebo prokurátorovi. Měla byste se mít na pozoru, paní redaktorko.

Pan An mi poklepal na rameno.

„Jdeme.“

Celou cestu do Tungde v autě panovalo ticho. Pan An se věnoval řízení a pan domácí usnul. Znovu jsem postavil tátu na šibenici.

Pamatuju si na první popravu. Bylo to v létě, když jsem se připravoval na soubornou zkoušku pro vstup na střední. Bydleli jsme tehdy v Kunsanu. Jako každý den jsem šel do knihovny. Mezi regály jsem zahlédl knihu s názvem „Trest smrti — teorie a praxe“. Několikrát jsem po titulu sklouzl pohledem, poodešel jinam a zase se vrátil. Nakonec jsem neodolal a vytáhl svazek z regálu. První stránku jsem obrátil vestoje, při čtení té poslední jsem už

dřepěl na zemi. Jakmile jsem knihu vrátil zpátky do regálu, sebral jsem se a zamířil rovnou domů. Vždycky jsem se rád učil. Ale obrázek popraviště, který jsem zrovna viděl, bych nejradši vymazal z paměti. Ve třicetistupňovém letním vedru jsem se zavrтал pod příkrývku a lehl si na břicho. Nade mnou se snesl šarlatový soumrak.

Ocitl jsem se před starou dřevěnou budovou. Vedle okna rostl tomel. Nad střechou se rozpíjela aura zapadajícího slunce. Předě mnou stály dvoukřídle dřevěné dveře pokryté tmavými skvrnami. Vztáhl jsem k nim ruku a zkusil je otevřít. Dveře se ochotně rozestoupily a já vešel dovnitř. V místnosti nebylo ani osvětlení, ani okna, přesto tam bylo jasno. V přední části na podlaze, vyvýšené jako pódium, stál stůl s černým potahem, vzadu visel bílý závěs připomínající oponu. Slyšel jsem odtamtud nějaké zvuky. Prošel jsem místností a rozhrnul závěs. Na podložce, rozprostřené uprostřed dřevěné podlahy, seděl muž v kápi. Nad hlavou se mu houpal provaz silný jako dětská paže a z mužovy šíje odkapával pot. Široká ramena se mu neznatelně třásla. Zpod kápě se vydral povzdech podobný zavzlykání. Vzal jsem do ruky smyčku a utáhl ji kolem krku. Z mých úst vyšel příkaz:

„Popravit.“

Dřevěná podlaha se s klapnutím rozskočila. Muž se propadl. S trhnutím jsem nadskočil, strhl ze sebe příkrývku a posadil se na posteli. Otočil jsem se a podíval se z okna. Na potměšlé obloze viselo krvavě rudé slunce. Teprve tehdy mi to došlo. Muž, co se propadl do podlahy, byl můj táta.

„Je po všem,“ uslyšel jsem hlas pana Ana.

Nejdřív jsem nechápal, co ta slova znamenají, a jen mžikal víčky.

„Na všechno zapomeň.“

Konečně jsem se přenesl zpátky do přítomnosti. Samozřejmě, vždyť nás zrovna pustili policajti a jedeme domů. Místo odpovědi jsem na pana Ana sebejistě kývl. Buďte bez obav. Na všechno zapomenu. Vždyť zapomíná i obyčejný dobytek, proč bych nemohl já? Jediný drobný zádrhel by mohl nastat, pokud *Nedělní magazín* dobytčí zapomnětlivost přechytračí.

Celou noc jsem se převaloval. Na to, že jsem probděl druhou noc v řadě, jsem byl překvapivě svěží. Využil jsem toho a vypravil se do práce nezvykle brzy. Zřejmě taky naposled. Pan lékárník už se nejspíš dozvěděl o mé pravé totožnosti, s tím jsem se musel smířit. Zpod skleněných dveří lékárny jsem vytáhl ranní tisk.

Neštěstí na podmořském útesu Skalnatého ostrova v Sinsongu. Potápěč, který se účastnil záchranné akce, odhalen jako Čche Hjonsuův syn.

24. prosince v noci se na moři u Skalnatého ostrova na poloostrově Hwado potápěli čtyři studenti, kteří se právě vrátili ze svých domovských univerzit v USA do Koreje, aby zde strávili zimní prázdniny. Dva z nich utonuli a dva vyvázli se zraněním. K neštěstí podle všeho došlo, když byli u podmořského útesu na severní straně Skalnatého ostrova strženi spodním proudem. Na pomoc jim okamžitě přispěchali dva potápěči, kteří se právě zdržovali v nedalekém penzionu. Z vody se jim podařilo vyzvednout jednoho studenta již beze známek života, druhý, těžce raněný, zemřel bezprostředně po záchranné akci. Zbývající dva zranění byli převezeni do zdravotnického zařízení v Mokpchu. Podmořský útes na severní

straně Skalnatého ostrova je častými spodními proudy nechvalně známý i mezi zkušenými potápěči, kteří se nočním ponorům na tomto místě raději vyhýbají. Vzrušené debaty vzbudila skutečnost, že jeden z potápěčů, osmnáctiletý mladík, byl odhalen jako syn odsouzeného Čche Hjonsua, kterému byl v případě tragédie na Serjongské přehradě potvrzen trest smrti. Čche junior žije už několik let bez stálého bydliště a místo pobytu dosud často měnil, nicméně v penzionu, kde shodou okolností v době neštěstí pobýval, strávil téměř jeden rok. Policie si předvolala jak jeho, tak druhého potápěče, pana A. (39 let), aby k průběhu neštěstí podali vysvětlení.

Posadil jsem se v lékárně za stůl. Narovnal jsem záda a pomalu mžikal očima jako sova. Na čele mi vyrazil studený pot. S každým nádechem mě zabolelo na hrudi. Netrýznila mě příšerná typografie titulní stránky novin. Bolest způsoboval nůž světské malichernosti, který se mi zabodl pod žebra.

Otevřel jsem internet a začal prohledávat zpravodajství. Pod dotazem se vyrojilo množství zpráv postavených na hlavu. Titulky spíš než na neštěstí upozorňovaly na „Čche Hjonsuova syna“. Klikl jsem na první odkaz. V diskuzi už svítilo několik tisíc komentářů. Nečetl jsem je. Diskutující nejspíš synovi zabijáka neskládali pochvaly za hrdinský čin.

Teprve když jsem zavřel okno zprávy, všiml jsem si statistiky vyhledávaných slov na horní liště zpravodajského portálu. První místo obsadilo spojení „Čche Hjonsuův syn“. Taková popularita mě šokovala. Přestože uběhlo sedm let, zájem veřejnosti o osobu Čche Hjonsua vůbec nepolevil. Vyšetřovací tým uživatelů internetu už se nejspíš pustil

do práce. Začnou teď o mně vyhledávat a shromažďovat informace. Fotka z doby, kdy jsem s vyholenou hlavou stánu u soudu pro mládež, ještě určitě někde koluje. Byl bych radši, kdybych ve své paranoii přeháněl.

S úklidem lékárny jsem byl téměř u konce, když vešel majitel. Mlčky se posadil za stůl. Otevřel noviny, které jsem tam položil. Čekal jsem, až dočte. O třicet minut později si mě posadil naproti sobě.

„Přišel jsem dnes do práce naposledy.“ Jakmile jsem to vyslovil, dala se do mě třesavka. Co budu dělat zítra? Ať budu dělat cokoliv, ať půjdu kamkoliv, i když mě nebude pronásledovat *Nedělní magazín*, svět neodbytných zvědavců se mi bude stále držet v patách a nikdy mě nepustí. Lékárník překřížil nohy a podíval se na mě. Neuhnul jsem očima. Nesklonil jsem hlavu. Neudělal jsem nic špatného.

„To nepřipadá v úvahu,“ oznámil, „za pár dní ten rozruch utichne. Běž něco dělat.“

To jsem nečekal. Možná šéf usoudil, že kdyby mě v rozčilení na hodinu vyrazil, utrpěla by jeho lékárnická důstojnost. Anebo si na mě za ten rok zvykl.

„Děkuju za všechno, ale musím se rozloučit,“ odpověděl jsem.

Lhal bych, kdybych tvrdil, že mi to nebylo líto. Jenomže já zkrátka neumím přijímat laskavosti. Zkušenost mě naučila, že laskavostem se nedá věřit. Využít je znamená, že po uplynutí doby splatnosti budete muset původci vrátit několikanásobek jeho daru. Poděkovat, odmítnout a jít si vlastní cestou — tomu jsem dával přednost. Navíc mi kromě platu do klína spadla i nečekaná nadílka v podobě odchodného a při nezvykle přátelském loučení mi lékárník kladl na srdce, že mě kdykoliv vezme zpátky.

Ve čtyři odpoledne jsem měl práci hotovou a šel jsem domů. Pick-up pana Ana jsem ale pod zdí penzionu neviděl. Oknem jsem nahlédl do našeho pokoje. Pan An tam nebyl. S hlavou nakloněnou ke straně jsem uvažoval, jestli nemohl jet nakoupit do města. Jenomže samoobsluha je hned vedle lékárny U Lilku, kde by mě určitě vyzvedl. Nevypadalo to ani, že by byl na jedné ze svých pochůzek, při kterých sbíral materiál pro psaní. Jeho zpravodajská kabela visela na svém obvyklém místě u dveří. Když jsem postavil kolo na zadní dvorek, za zády jsem uslyšel hlas pana domácího.

„Jak ses měl, chlapče?“

„Zdravím, vy jste doma? Bylo to tu takový ticho, až jsem myslel, že jste taky někam vyrazil.“

„Kdepak, byl jsem u sebe.“

Pan domácí mi podával krabici. Prý ji před chvílí přivezl kurýr na motorce. Byla o trochu větší než krabice od bot a nebyla na ní napsána ani adresa, ani jméno odesílatele. Na místě adresáta stálo jen mé jméno a adresa penzionu.

„Kde je vůbec pan An?“

„To nevím. Ještě u oběda jsme se viděli, já se šel potom natáhnout, a když jsem se probral, už byl pryč. Ani auto tu nemá.“

Zašel jsem do pokoje a ohlédl se za panem domácím. Teprve teď jsem se zarazil. Proč nás odsud vlastně ještě nevykázal? Penzion, beztak věčně prázdný, bude teď muset kvůli mně definitivně zavřít.

Otevřel jsem krabici. Postupně jsem z ní vytahoval věci, kterým jsem vůbec nerozuměl. Zpravodajský sešit pana Ana, náramkový záznamník, který při svých pochůzkách používal, USB disk ve tvaru mince, který jsem mu koupil z první výplaty v lékárně, svázaný štos

dopisů a zápisník přepásaný gumičkou. Docela na dně ležel tlustý svazek papírů formátu A4. Na první straně nebylo napsáno nic. Když jsem ji otočil, spatřil jsem nečekaný nadpis.

Prolog — 27. 8. 2004

Než jsem se stihl zamyslet, co nadpis vůbec znamená, oči mi sjely na text pod ním.

Dívka stála na autobusové zastávce před školou. Opírala se o informační sloup a špičkou tenisek kopala do obrubníku. Hlavu klonila k zemi, takže jí nebylo vidět do obličejů. Ukazovala jen bílé, oválné čelo a dlouhé vlasy poletující ve větru.

Před dívkou s duněním projel popelářský vůz. Její postava na chvíli zmizela za projíždějícím vozem a pak se zpoza něj znovu vynořila. Vzápětí se od města přiřítily stříbrná dodávka a zastavila před dívkou. Byl to minibus svážející žáky do místní umělecké školy. Dívka znovu zmizela. Zpoza dodávky se těžkým vzduchem linul zvonivý hlas.

„Ne, pane řidiči, já dneska na kroužek nejedu. Musím na oslavu. Mám narozeniny.“

Dodávka se otočila do protisměru a vyrazila stejnou cestou zpátky. Dívka přešla silnici. Kráčela loudavě, sklesle choulila ramena a dívala se do země. Sunghwan sledoval přibližující se dívku z druhé strany silnice. Stál nedaleko dálničního odpočívadla, v místě, kde ze silnice odbočovala pěšina. Těsně předtím, než dívka došlápla na druhý chodník, zvedla hlavu. Z překvapeného výrazu bylo zřejmé, že si Sunghwanova pohledu všimla až teď.

Paprsky srpnového slunce zajiskřily na sponce, kterou měla připnutou v ofině. Pod oválným čelem se objevil útrpný výraz. Velké černé oči, kterými se na Sunghwana zpříma podívala, se neklidně zachvěly. Sunghwan téměř vyslovil pozdrav nahlas.

Ahoj, Serjong. Všechno nejlepší.

Dívka se obrátila a zamířila k hlavní bráně serjongského lesoparku. Sunghwan si zapálil cigaretu a sledoval, jak se od něj vzdaluje. Vzpomněl si na děti z firemních bytů, na které před pěti minutami natrefil na odpočívadle. Taky šly na něčí narozeninovou oslavu. Každý v ruce nesl zabalený dárek. Viděl je zacházet do zdejšího McDonaldu. Rozhodně ale neslavili narozeniny téhle dívky.

Od Serjongské přehrady se neslo bubnování na *samul-nori*, čtyři tradiční perkusní nástroje. Oznamovalo začátek obřadu *manghjangdže*. Určitě se tam sejdou všechny děti z vesnic Serjongské nížiny.

Obyvatelé vesnice Serjong se dělí na dva druhy. Místní a přistěhovalce. Když se na řece Serjong postavila přehrada, původní vesnici v nížině zatopila voda. Její obyvatelé se přestěhovali o kus dál pod hráz, kde vznikla dnešní vesnice Serjong. „Místní“ tedy znamená obyvatelé zatopené vesnice. Přistěhovalci se míní zaměstnanci vodohospodářské správy a jejich rodiny. Ti bydlí v serjongském lesoparku na západ od přehrady. V takzvaném „firemním lese“ na jih od lesoparku postavili firemní byty pronajaté vodohospodářskou správou pro jejich zaměstnance. Na sever od lesoparku stojí tři samostatné budovy, kterým se říká „sruby“. Jsou označeny čísla 101, 102 a 103, přičemž 102 a 103 slouží k ubytování zaměstnanců bezpečnostní služby. Sunghwan bydlel v čísle 102. Dívka žije ve vedlejší a zároveň

od vesnice nejbližší budově číslo 101. Je to dvojpatrový domek vyhlížející jako královská pevnost. Patří vlastníkovvi serjongského lesoparku, který se vlastní dceru rozhodl pojmenovat po přehradě — Serjong.

Sunghwan si nikdy nevšiml, že by si děti místních a přistěhovalců hrály společně. Jenomže dívka nepatří ani k těm prvním, ani k těm druhým. Narodila se ještě ve staré vesnici před jejím zatopením, dostala jméno Serjong po nové přehradě, vyrůstala v lesoparku a patří k lidem ze „srubů“. Nedá se počítat mezi místní, ale zároveň se nepřistěhovala odjinud. A to je nejspíš ten důvod, proč to páteční odpoledne, v den svých jedenáctých narozenin, stojí osamocená na autobusové zastávce, zatímco všichni ostatní někam spěchají.

Sunghwan stiskl cigaretu mezi zuby a podíval se na oblohu. Nad hlavou se mu stahovala olověná mračna. Slunce mizelo za oblačnou clonou a cvrkání cikád zrovna ustalo.

Lepil se na něj horký vzduch nevlídného odpoledne.

Zaklapl jsem stránky rukopisu. Sunghwan bylo křestní jméno pana Ana. Musel to napsat on. Vyprávění sice bylo psáno ve třetí osobě, ale o autorovi nebylo pochyb. Písmo jsem znal důvěrně jako vlastní tvář. Mohl jsem si snadno domyslet, jak bude příběh pokračovat na dalších stranách. To vyprávění se mi kvůli několikaleté péči *Nedělního magazínu* zažralo do kostí. Neměl jsem chuť si ho znovu zopakovat. Přesto jsem byl zvědavý. Proč to pan An vůbec sepsal? Poslal mi tyhle dokumenty skutečně on? Rukopis na krabici jsem sice nepoznával, ale kdo jiný by mi tohle všechno mohl poslat, když ne pan An?

Sedl jsem na kolo a vyrazil k majáku. Dřep jsem si

na kraj útesu a díval se do moře. Horizont zrudl, jako by to byla vyprahlá step zachvácená požárem. V pátek 27. srpna 2004 odpoledne byla dívka ještě naživu... Najednou mě vzpomínky na léto před sedmi lety popadly za krk a stáhly pod svou hladinu.

Naše rodina se k Serjongské přehradě přestěhovala o dva dny později, v neděli 29. srpna. Táta přijal nabídku pracovat jako vedoucí týmu, který se staral o bezpečnost přehrady. V budově číslo 102 byly jen dvě ložnice a v jedné už bydlel pan An. Druhou si vzali táta s mámou. Já sdílel pokoj s panem Anem.

Když jsme byli se stěhováním hotovi, pan An mi ukázal pěšinu vedoucí k odpočívadlu. Tu pěšinu, poblíž které se ve svém prologu setkal s dívkou jménem Serjong. Vydali jsme se společně hledat tátů. Ten totiž vyrazil nakoupit, a protože se ani po dvou hodinách nevracel, máma nás vyslala jako pátrací jednotku. Když jsme vystoupali pěšinou, dorazili jsme k dálničnímu odpočívadlu, které jsem už znal, protože jsme u něj s rodinou zastavili během cesty do nového bydliště. V ohromení jsem ztratil zbytky orientačního smyslu. Od odpočívadla jsme urazili kus cesty, než jsme dojeli k odbočce do města, a když jsme odbočili, pokračovali jsme ještě docela dlouho, než jsme konečně zastavili u přehrady. Vzdálenost, kterou jsme od odpočívadla ujeli, mi připadala přinejmenším dvojnásobná než ta, kterou jsme právě ušli pěšky. Když pan An viděl můj zaskočený výraz, ukázal směrem k pěšině.

„Je to kouzelná zkratka.“

Málem jsem mu uvěřil. S mou prostorovou představivostí jsem si to ani jinak než kouzlem vysvětlit nedovedl. Jak může cesta pěšinou k odpočívadlu trvat pět minut,

když i autem nám zabrala víc než deset? A to nebyla na celé věci jediná záhada. Záhadou bylo samotné odpočívadlo. Z auta projíždějícího po dálnici možná působilo jako obyčejné odpočívadlo, ale pro obyvatele vesnice bylo centrem veškerého života. Vyráželi se sem najíst do restaurací, nakupovat do supermarketu, v McDonaldu se pořádaly dětské oslavy a pod slunečníky na vyhlídkové terase nasávali místní ožralové.

Pan An mě vedl rovnou na vyhlídkovou terasu. Tam jsme našli tátu, který mezi místní ožraly hned neomylně zapadl. Pod slunečníkem se válely dvě prázdné lahve od sodžů. Posadili jsme se vedle něj. Pod námi se prostírala hladina Serjongské přehrady. Vesnice ležela ještě níž, hluboko pod hrází. Zeptal jsem se pana Ana:

„Teď mi můžete prozradit, jak je to s tím kouzlem.“

Táta se ozval:

„Jaký kouzlo?“

„Kouzlo zkratky k odpočívadlu,“ řekl jsem mu. Táta se podíval na pana Ana a ten se nahlas rozesmál.

„Sowone, víš, jak vypadá spirála?“

Zavířil jsem ve vzduchu prstem.

„Správně. Přehrada vznikla tak, že se na řece Serjong postavila hráz. Řeka obtékala úpatí hory Serjong. Přehrada zatopila údolí pod ní. Vesnice, která tam dřív stála, se musela přestěhovat ještě níž, až pod hráz. V průsmyku vedle hory Serjong se postavila dálnice a u ní odpočívadlo. Když si přehradu představíš jako první podlaží, odpočívadlo bude druhé podlaží. Dálnice tyhle dvě úrovně spojuje dlouhou pozvolnou spirálou. Pěšina je jako žebřík. Když si vezmeš žebřík, jsi ve druhém podlaží hned.“

Zapomněli jsme na naši pátrací misi a zůstali jsme s tátou sedět na terase. Dal jsem si kolu, táta další so-

džu a pan An upíjel pivo. Sluneční paprsky se barvily do červena, stíny se prodlužovaly. Z jezera stoupaly jemné proužky mlhy. Pan An ukázal tam, kde se vzdálená země sbíhala s nebem. Prohodil, že za horizontem leží zátoka Dungenjang. A taky mi poradil, až bude vát jižní vítr, abych v noci otevřel okno a pořádně se nadechl. Že ucítím tu pravou vůni moře. Každou noc jsem stál u otevřeného okna a čekal na jižní vítr. Každou noc jsem slyšel hlas té dívky. Cukr, káva, limonáda.

„Co tady děláš, chlapče? Vždyť už je skoro tma!“

Za zády jsem uslyšel hlas pana domácího. Otočil jsem se.

„Vrátil se pan An?“

„Kdepak. Pan spisovatel se neukázal, ale zase se tu stavil kurýr.“

Dostal jsem další krabici. Tentokrát se na ni odesílatel podepsal. „Přítel.“ To nemohl být pan An. Písmo nebylo jeho. Lišilo se i od písma pana neznámého, který adresou nadepsal předchozí balíček. Pan An by se nikdy nepodepsal jako „přítel“.

Uvnitř krabice jsem našel výtisk *Nedělního magazínu* a pár zažloutlých basketbalových bot Nike velikosti 38. Na svršku bot bylo napsáno jméno. Písmo už sice hodně vybledlo, ale stále se dalo dobře přečíst.

Čche Sowon.

Basketbalové boty Nike jsem měl v životě jen jedny. Ty, které jsem dostal od táty jako dárek za vítězství v matematické olympiádě. Táta mi je taky podepsal. Ztratil jsem je, když jsme bydleli u Serjongské přehrad. Ty boty jsem nosil, když mi bylo jedenáct.

Zavřel jsem krabici a odsedl si. Rád bych se *Nedělního magazínu* zeptal, kdo je jeho odesílatel a co po mně chce.